

การพัฒนาทักษะการเสิร์ฟลูกเทเบิลเทนนิสของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้เทคนิคการจัดการเรียนรู้ของเดวิส

Development of Table Tennis Serving Skills for Primary 5 Students Using Concepts of Davies' Learning Management Techniques.

คุณากร ภูประดิษฐ์^{1*} และ ธัชทฤต เทียมธรรม²

Kunakorn Phupradit^{1*} and Thattharit Thiamtham²

¹ ครูผู้สอน, กลุ่มวิชาสร้างเสริมสุขภาวะ (สุขศึกษาและพลศึกษา), โรงเรียนประถมสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

¹ Teacher, Reinforce Wellness Learning Area (Physical Education), PNRU Demonstration Elementary School.

² อาจารย์, สาขาวิชาคณิตศาสตร์, วิทยาลัยการฝึกหัดครู, มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

² Lecturer, Program in Mathematics, College of Teacher Education, Phanakhon Rajabhat University.

*Corresponding author, E-mail: kunakorn5458@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบทักษะการเสิร์ฟลูกเทเบิลเทนนิสของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการจัดการเรียนรู้ของเดวิส กับเกณฑ์ร้อยละ 70 กลุ่มที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ของโรงเรียนประถมสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 27 คน เครื่องมือในการวิจัยประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้เทคนิคการจัดการเรียนรู้ของเดวิส จำนวน 4 คาบ และแบบประเมินทักษะการเสิร์ฟลูกเทเบิลเทนนิส วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และวิเคราะห์คะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการจัดการเรียนรู้ของเดวิสมีคะแนนพัฒนาการเสิร์ฟลูกเทเบิลเทนนิสในระดับสูงมาก โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์เท่ากับ 83.60 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 26.55 โดยคะแนนทักษะการเสิร์ฟลูกเทเบิลเทนนิสหลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการจัดการเรียนรู้ของเดวิสสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 18.43 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 92.15 ของคะแนนเต็ม

คำสำคัญ: ทักษะการเสิร์ฟลูกเทเบิลเทนนิส, เทคนิคการจัดการเรียนรู้ของเดวิส

Abstract

This research aims to study and compare the table tennis serving skills of fifth-grade students who received instruction using Dewey's learning management technique with a passing grade of 70%. The study group consisted of fifth-grade students from the demonstration elementary school of Rajabhat Phanakhon University during the second semester of the 2566 academic year, totaling 27 students. The research tools included Dewey's learning management technique lesson plans (four sessions) and an assessment form for table tennis serving skills. Data were analyzed by calculating the mean, standard

deviation, and analyzing the developmental scores.

The research findings revealed that fifth-grade students who received instruction using Dewey's learning management technique achieved significantly higher scores in table tennis serving skills. The average developmental score was 83.60, with a standard deviation of 26.55. This score exceeded the passing grade of 70%, with an average of 18.43 points, equivalent to 92.15% of the maximum score.

Keywords: Table Tennis Serving Skills, Davies's Conceptual Learning Management

บทนำ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560) มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข มีศักยภาพในการศึกษาต่อ จึงกำหนดเป็นจุดมุ่งหมายเพื่อให้เกิดกับผู้เรียนเมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยหวังให้ผู้เรียนมีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์เห็นคุณค่าของตนเอง มีความรู้อันเป็นสากล มีความสามารถในการสื่อสาร มีความรักชาติ มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและเป็นพลโลก ยึดมั่นในวิถีชีวิตและการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์วัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทย และมีสุขภาพกาย สุขภาพจิตที่ดี มีสุขนิสัยและการรักในการออกกำลังกาย ซึ่งกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาเป็นกลุ่มสาระที่มีความหมายและมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้เรียนแต่ละคน โดยมุ่งพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนทั้งด้านสาระความรู้เกี่ยวกับสุขภาพที่จำเป็นที่ผู้เรียนต้องรู้ด้านการสร้างเจตคติ และค่านิยมที่ดี คุณธรรม จริยธรรม และคุณลักษณะนิสัยที่พึงประสงค์ ผู้เรียนจะได้รับโอกาสให้เข้าร่วมกิจกรรมทางกายและกีฬาทั้งประเภทบุคคลและประเภททีมอย่างหลากหลายทั้งของไทยและสากล กิจกรรมทางกายและกีฬาต่าง ๆ ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนากาย กลไก ได้เรียนรู้ถึงความสำคัญของการฝึกฝนตนเองตามกฎ กติกา ระเบียบ และหลักการทางวิทยาศาสตร์ได้แข่งขันและได้ทำงานร่วมกันเป็นทีม ได้รับประสบการณ์จากการลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง ได้ค้นหาความพึงพอใจจากการเข้าร่วมกิจกรรมทางกาย กีฬา กิจกรรมนันทนาการ กิจกรรมสร้างเสริมสมรรถภาพทางกายและรักการออกกำลังกาย ดังนั้นเมื่อผู้เรียนที่เรียนพลศึกษาแล้วจะมีความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องในการเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกมกีฬาไทย และกีฬาสากล และทำให้ผู้เรียนมีทักษะในการเคลื่อนไหวกิจกรรมทางกาย การเล่นเกม และกีฬา (กระทรวงศึกษาธิการ, 2560)

กีฬาเทเบิลเทนนิสจัดเป็นกิจกรรมกีฬาที่เหมาะสมสำหรับทุกเพศทุกวัย เพราะอุปกรณ์มีราคาไม่แพง มีลักษณะการเล่นที่ง่าย ใช้สถานที่ไม่มาก อุปกรณ์สามารถเก็บรักษาง่าย และกติกาการเล่นหรือแข่งขันไม่ยุ่งยากซับซ้อน เป็นกีฬาที่ช่วยให้ผู้เล่นมีความคล่องตัวในการเล่น ทำให้จังหวะการเคลื่อนไหวของขา มีความฉับไวในการรุก และความรู้สึกในการตอบสนองในการรับได้อย่างรวดเร็ว เกิดการประสานงานระหว่างประสาทกล้ามเนื้อและสายตาได้ดี ก่อให้เกิดความสนุกสนานและผ่อนคลายความเครียดได้อีกด้วย โรงเรียนจำนวนมากในประเทศไทยได้บรรจุกีฬาเทเบิลเทนนิสในหลักสูตรการเรียนการสอน ทั้งระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา (Collins and Hodges, 2001 อ้างถึงใน ต่อศักดิ์ แก้วเจริญวิไล, 2545) ในส่วนของโรงเรียนประถมศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ได้พัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาที่มุ่งเน้นการพัฒนาผู้เรียนให้เป็น “นักทำงานที่น้อมนำศาสตร์พระราชามาสู่การปฏิบัติ” น้อมนำศาสตร์ พระราชามากำหนดเป็นสมรรถนะสายงาน (Functional Competency) ที่ทำให้ผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับงาน

(Knowledge) ทักษะวิธีการต่าง ๆ (Skills) และสมรรถนะเชิงพฤติกรรม (Behavior Competency) ซึ่งเป็นค่านิยม คุณธรรม จริยธรรมเกี่ยวกับการทำงาน โดยคาดหวังให้ผู้เรียนมีทักษะ 3 ด้าน คือ เป็นผู้เรียนรู้ เป็นผู้ร่วมสร้างนวัตกรรม และเป็นพลเมืองที่เข้มแข็ง กลุ่มวิชาเสริมสร้างสุขภาวะมุ่งให้ผู้เรียนมีสมรรถนะดูแลสุขภาพ เน้นการดูแลสุขภาพผ่านการเรียนสุขศึกษาและพลศึกษา น้อมนำศาสตร์พระราชามาใช้ในการเรียนและการสร้างสุขภาวะ ครูผู้สอนเล็งเห็นถึงการสร้างเสริมสมรรถภาพทางกายและทักษะทางกีฬาที่เป็นประโยชน์ต่อตัวผู้เรียนโดยใช้กีฬาเทเบิลเทนนิสเป็นสื่อกลางในการจัดการเรียนการสอน

การสอนกีฬาเทเบิลเทนนิสในระดับประถมศึกษาซึ่งเป็นระยะเริ่มต้น สิ่งสำคัญมาก คือ การพัฒนาทักษะพื้นฐานในกีฬาเทเบิลเทนนิส เช่น ทักษะการจับไม้และท่าเตรียม ทักษะการเสิร์ฟลูกหน้ามือและหลังมือ ซึ่งนักเรียนส่วนใหญ่ยังขาดทักษะดังกล่าว เนื่องจากนักเรียนไม่ได้รับการฝึกอย่างต่อเนื่อง ประกอบกับการจัดการเรียนการสอนอาจยังไม่ดึงดูดความสนใจของนักเรียนให้มีความอยากและมีความสนใจในการเรียนอย่างจริงจัง การที่นักเรียนจะทักษะมีพื้นฐานกีฬาเทเบิลเทนนิสที่ดีนั้น ครูผู้สอนจำเป็นต้องปรับเปลี่ยนวิธีการจัดการเรียนรู้ เลือกใช้เทคนิคหรือวิธีการจัดการเรียนรู้ที่สามารถดึงดูดความสนใจให้นักเรียนอยากเรียน อยากลงมือฝึกปฏิบัติทักษะต่าง ๆ ด้วยความเต็มใจ เน้นการฝึกซ้อมฝึกฝนที่ถูกวิธีเหมาะสมกับกีฬาแต่ละประเภท เรียนรู้ไปทีละขั้นตอนและฝึกทำบ่อย ๆ จนประสบผลสำเร็จ การเรียนการสอนจึงควรเน้นบทบาทของผู้เรียนรูปแบบใหม่ โดยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสกระทำด้วยตนเอง แสวงหาความรู้เอง รับผิดชอบต่อการเรียนของตนเองมากขึ้น รู้จักตัดสินใจเอง นอกจากนี้ยังต้องให้ผู้เรียนได้ร่วมกิจกรรมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน และรับผิดชอบร่วมกัน รูปแบบการสอนของครู หรือบทบาทของครูจะต้องเปลี่ยนแปลงจากผู้สอนให้ความรู้ หรือแสดงออกมาเป็นผู้เสนอแนะแนวทางในการหาประสบการณ์ เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาและเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เรียน ให้ผู้เรียนได้ประกอบกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองให้มากที่สุด

รูปแบบการจัดการเรียนรู้รูปแบบหนึ่งที่น่าสนใจและสามารถนำมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิส คือ รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส ซึ่งเป็นรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติที่มุ่งพัฒนาทักษะปฏิบัติของนักเรียน ช่วยให้นักเรียนประสบผลสำเร็จได้ดีและรวดเร็วขึ้น ผ่านกระบวนการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน (สมปรารถนา ทองนาค, 2558) ได้แก่ ขั้นตอนที่ 1 ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ ขั้นตอนที่ 2 ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ขั้นตอนที่ 3 ขั้นผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ขั้นตอนที่ 4 ขั้นให้เทคนิควิธีการ และขั้นตอนที่ 5 ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ เป็นทักษะที่สมบูรณ์

จากที่กล่าวข้างต้นผู้วิจัยในฐานะที่เป็นครูผู้สอนรายวิชาพลศึกษาและสุขศึกษา จึงมีความสนใจในการใช้วิธีการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส เพื่อพัฒนาทักษะการเสิร์ฟลูกเทเบิลเทนนิสของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยออกแบบการจัดการเรียนรู้ตามขั้นตอน 5 ขั้นตอนของเดวิส และศึกษาผลการจัดการเรียนรู้ที่ได้ว่าวิธีการดังกล่าวจะสามารถพัฒนาทักษะการเสิร์ฟลูกเทเบิลเทนนิสของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ได้มากน้อยเพียงใด โดยหากการจัดการเรียนรู้ตามแนวทางดังกล่าว ประสบผลสำเร็จจะทำให้ได้แนวทางในการจัดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพสามารถนำไปใช้และนำไปปรับใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาทักษะการเสิร์ฟลูกเทเบิลเทนนิสของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการจัดการเรียนรู้ของเดวิส
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการเสิร์ฟลูกเทเบิลเทนนิสของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการจัดการเรียนรู้ของเดวิส กับเกณฑ์ร้อยละ 70

แนวคิด ทฤษฎี กรอบแนวคิด

การเสิร์ฟและการรับลูกเสิร์ฟ (Service and Return)

ทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิส กีฬาเทเบิลเทนนิสจะเริ่มต้นด้วยการเสิร์ฟ ซึ่งจะต้องทำตามกติกาที่กำหนดไว้ คือ ก่อนเสิร์ฟ ลูกเทเบิลเทนนิสต้องวางอยู่กลางฝ่ามือข้างที่ไม่ได้รับไม้ เมื่อพร้อมแล้วจึงโยนลูกให้ลอยขึ้นไปในแนวดิ่ง เมื่อลูกลอยขึ้นไปจนถึงสูงสุดแล้วตกลงมา จึงจะตีกระทบลูกได้ จะตีลูกขณะที่กำลังลอยขึ้นไม่ได้ เมื่อเสิร์ฟลูกออกไป ลูกต้องกระทบพื้นหน้าโต๊ะฝ่ายผู้เสิร์ฟก่อนแล้วกระดอนข้ามตาข่ายหรืออ้อมเสาซึ่งตาข่ายไปยังพื้นโต๊ะของฝ่ายผู้รับ ถ้าลูกที่เสิร์ฟไปสัมผัสตาข่ายหรือเสาซึ่งตาข่าย แล้วข้ามไปตกในแดนของผู้รับถือว่าเป็น “เล็ท” (Let) ให้เสิร์ฟใหม่ โดยไม่มีการได้หรือเสียคะแนน (นาคัย เสวล์ย, 2530) การเสิร์ฟลูก การส่งลูก ต้องโยนลูกขึ้นก่อนทำการเสิร์ฟ โดยก่อนทำการเสิร์ฟให้ผู้เสิร์ฟผู้เล่นจะต้องวางลูกไว้บนมือที่ไม่ได้ถือไม้ โดยจะต้องแบมนิ้วทั้ง 4 เรียงชิดติดกันส่วนนิ้วหัวแม่มือแยกออก ฝ่ามือจะไม่ห่อเข้าก่อนโยนลูกขึ้นมือต้องนิ่งอยู่เหนือระดับแนวโต๊ะ จากนั้นโยนลูกขึ้นกลางฝ่ามือ โดยให้ผู้ตัดสินเห็นตลอดเวลา แล้วจึงทำการเสิร์ฟลูกออกไป การเสิร์ฟลูกถือเป็นเทคนิคแรกในการเปิดเกมที่จะเรียกคะแนนได้ตั้งแต่เริ่มเกมเลยก็ว่าได้ หากทำการเสิร์ฟดีจะเป็นการเริ่มเกมในเชิงรุกและเรียกแต้มได้อย่างง่ายดาย แต่ในทางตรงกันข้ามหากทำการตีส่งลูกไปไม่ดีเราจะเป็นฝ่ายรับและเสียแต้มได้ง่ายมากยิ่งขึ้น

1. เริ่มจากทำยืนเตรียมพร้อมในการเริ่มเกม ควรยืนพร้อมอยู่ตรงกลางเพื่อความคล่องแคล่วในการเคลื่อนที่ได้ทั้งซ้ายและขวา จับไม้ให้กระชับโดยการคว่ำหน้าไม้ลง แขนพร้อมรับส่งลูกอยู่ตลอดเวลา โดยจอแขนเล็กน้อยทำมุม 90 องศา

2. โยนลูกบอลให้ตกลงมาในแนวดิ่งในระดับที่เหมาะสม เหยี่ยงแขนโดยใช้แรงที่พอดีซึ่งขึ้นอยู่กับว่าจุดหมายที่ต้องการให้ลูกตกลงบริเวณใดของฝ่ายตรงข้าม โดยการเคลื่อนที่นั้นจะใช้ปลายเท้าเพื่อให้รวดเร็ว โดยการเสิร์ฟลูกนั้นสามารถเสิร์ฟได้หลายแบบ

3. เสิร์ฟลูกแบบหน้ามือ เป็นการเสิร์ฟลูกแบบพื้นฐานสามารถทำได้โดยเอียงตัว 45 องศา โยนลูกปิงปองขึ้นในอากาศลงแนวดิ่งและตีด้วยหน้าไม้ การเสิร์ฟลูกแบบนี้ต้องให้เฉียดเน็ตมากที่สุดจะสามารถทำคะแนนได้ดียิ่งขึ้น

4. การเสิร์ฟลูกแบบหมุนขึ้น ลูกเสิร์ฟแบบนี้จะเสิร์ฟไปยังหลังมือคู่ต่อสู้ ซึ่งเป็นทิศทางที่คู่แข่งนั้นมักจะลังเลที่จะเลือกรับด้วยหน้ามือหรือหลังมือจึงทำได้แต่ยุ่งยากยิ่งขึ้น

5. การเสิร์ฟลูกหมุนกลับ แนะนำให้ตีลูกต่ำ การเสิร์ฟลูกแบบนี้จะทำให้ลูกหมุนเร็ว มีผลให้คู่แข่งของเราควบคุมทิศทางลูกตีลูกไม่ได้

การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส เป็นการจัดการเรียนการสอนที่เน้นทักษะการปฏิบัติ โดยผู้สอนกำหนดเนื้อหาออกเป็นหน่วยใหญ่ก่อน จากนั้นแบ่งเนื้อหาออกเป็นเนื้อหาย่อยให้ละเอียดและมากที่สุดเพื่อให้ให้นักเรียนได้ฝึกทักษะย่อยเหล่านั้นจนเกิดความชำนาญ และก่อนที่จะให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติ ครูผู้สอนจะต้องเป็นผู้ที่สาธิตทักษะในการปฏิบัติก่อนแล้วจากนั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติด้วยตนเองจนเกิดความชำนาญ

ในระหว่างการฝึกปฏิบัติของผู้เรียน ครูผู้สอนจะคอยให้คำแนะนำ ชี้แนะแนวทางการปฏิบัติโดยไม่มีการสอนสาธิตให้ดูเป็นตัวอย่างอีก เมื่อผู้เรียนปฏิบัติจนเกิดความชำนาญแล้วครูจึงสอนเทคนิควิธีการที่ช่วยให้การปฏิบัติได้รวดเร็วและมีคุณภาพยิ่งขึ้น เมื่อนำกระบวนการจัดการเรียนรู้เข้ามาใช้กับทักษะการเสริมพลังเทเบิลเทนนิสที่มีรายละเอียดทักษะท่าทางในการปฏิบัติจะทำให้ผู้เรียนสามารถฝึกทักษะย่อยต่าง ๆ ในการปฏิบัติทักษะการเสริมพลังได้ชำนาญมากยิ่งขึ้น และเมื่อนักเรียนสามารถปฏิบัติทักษะย่อยจนเกิดความชำนาญแล้ว ผู้เรียนก็จะสามารถเชื่อมโยงทักษะย่อยดังกล่าว จนสามารถปฏิบัติทักษะการเสริมพลังเทเบิลเทนนิสได้อย่างสมบูรณ์

สำหรับการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส (ทิสนา แคมมณี, 2560) ได้อธิบาย ทฤษฎี หลักการ แนวคิด วัตถุประสงค์ กระบวนการเรียนการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติจริง ฝึกฝนให้ทักษะที่ละเอียด เมื่อได้ทำแล้วจึงค่อยไปฝึกทักษะต่อไปจนกว่าจะครบทุกทักษะแล้วค่อยเชื่อมโยงทุกทักษะเข้าด้วยกันให้สมบูรณ์ ส่งผลให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์และมีทักษะที่พัฒนาขึ้นได้ตามการจัดการเรียนรู้ โดยมุ่งเน้นในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นความยืดหยุ่น โดยมุ่งเน้นจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ด้วยตนเองตามแนวคิดของรูปแบบการเรียนการสอนทักษะของเดวิส Davies (1971) ได้นำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะปฏิบัติไว้ว่า ทักษะส่วนใหญ่จะประกอบไปด้วย ทักษะย่อย ๆ จำนวนมาก การฝึกให้ผู้เรียนสามารถทำทักษะย่อย ๆ เหล่านั้นได้ก่อนแล้วค่อยเชื่อมโยงต่อกันไปเป็นทักษะใหญ่ จะช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จได้ดีและรวดเร็วขึ้น วัตถุประสงค์ของรูปแบบการเรียนการสอนทักษะของ เดวิส รูปแบบนี้มุ่งช่วยพัฒนาความสามารถด้านทักษะปฏิบัติของผู้เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะที่ประกอบด้วย ทักษะย่อยจำนวนมาก กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบการเรียนการสอนทักษะของเดวิส

ขั้นที่ 1 ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ ขั้นนี้เป็นขั้นที่ให้ผู้เรียนได้เห็นทักษะหรือการกระทำที่ต้องการให้ผู้เรียนทำได้ในภาพรวม โดยการสาธิตให้ผู้เรียนดูตั้งแต่ต้นจนจบ ทักษะหรือการกระทำที่สาธิตให้ผู้เรียนดูนั้น จะต้องเป็นการกระทำในลักษณะที่เป็นธรรมชาติไม่ซ้ำหรือเร็วเกินไปกติก ก่อนการสาธิตครูควรให้คำแนะนำแก่ผู้เรียนในการสังเกต ควรชี้แนะจุดสำคัญที่ควรให้ความสนใจเป็นพิเศษในการสังเกต

ขั้นที่ 2 ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย เมื่อผู้เรียนได้เห็นภาพรวมของการกระทำหรือทักษะทั้งหมดแล้ว ผู้สอนควรแตกทักษะทั้งหมดให้เป็นทักษะย่อย ๆ หรือแบ่งสิ่งที่กระทำออกเป็น ส่วนย่อย ๆ และสาธิตส่วนย่อยแต่ละส่วนให้ผู้เรียนสังเกตและทำตามไปทีละส่วนอย่างช้า ๆ

ขั้นที่ 3 ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ผู้เรียนลงมือปฏิบัติทักษะย่อยโดยไม่มีการสาธิตหรือการแสดงแบบอย่างให้ดู หากติดขัดจุดใดผู้สอนควรให้คำชี้แนะและช่วยแก้ไข จนกระทั่งผู้เรียนทำได้ เมื่อได้แล้วผู้สอนจึงเริ่มสาธิตทักษะย่อยส่วนต่อไป และให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อยนั้นจนทำได้ ทำเช่นนั้นเรื่อยไปจนกระทั่งครบทุกส่วน

ขั้นที่ 4 ขั้นให้เทคนิควิธีการ เมื่อผู้เรียนปฏิบัติได้แล้ว ผู้สอนอาจจะแนะนำเทคนิควิธีการที่จะช่วยให้ผู้เรียนนั้นทำงานได้ดีขึ้น เช่น ทำได้ประณีตสวยงามขึ้น ทำได้รวดเร็วขึ้น ทำได้ง่ายขึ้น หรือสิ้นเปลืองน้อยลง เป็นต้น

ขั้นที่ 5 ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ เป็นทักษะที่สมบูรณ์ เมื่อผู้เรียนสามารถปฏิบัติแต่ละส่วนได้แล้ว จึงให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ๆ ต่อเนื่องกันตั้งแต่ต้นจนจบ และฝึกปฏิบัติหลาย ๆ ครั้งจนสามารถปฏิบัติทักษะที่สมบูรณ์ได้อย่างชำนาญ

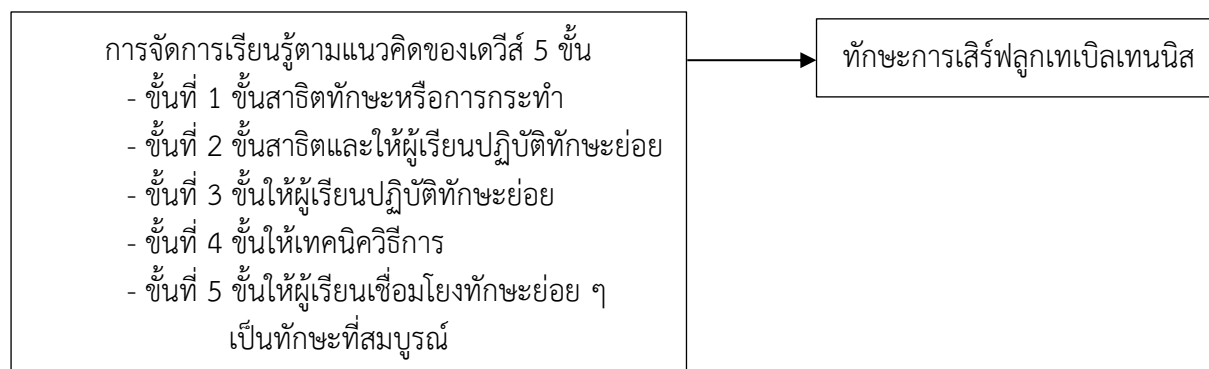
ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยกำหนดกรอบแนวคิดการวิจัยโดยนำแนวทางของเดวิสมาใช้ในการพัฒนานักเรียน ดังนี้

กรอบแนวคิดการวิจัย

ตัวแปรจัดกระทำ

ตัวแปรตาม

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาตามหัวข้อ ต่อไปนี้

1. กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการศึกษา

กลุ่มที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประถมสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 27 คน เป็น ชาย 13 คน หญิง 14 คน โดยเป็นห้องที่ผู้วิจัยเป็นผู้สอน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

2.1. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้สำหรับพัฒนาทักษะการเสริมพลังลูกเทเบิลเทนนิสตามแนวคิดของเดวิส จำนวน 1 แผนการเรียนรู้ ประกอบด้วยคาบเรียน 4 คาบ คาบละ 50 นาที ดังนี้

คาบที่ 1 ให้นักเรียนได้ทราบขั้นตอนและกระบวนการพัฒนาทักษะการเสริมพลังลูกเทเบิลเทนนิส ได้แก่ (1) การจับไม้ (2) จุดกระทบลูก (3) ลักษณะการตีลูกเทเบิลเทนนิสที่ถูกต้อง และให้นักเรียนทำการฝึกในคาบโดยผู้สอนคอยให้คำแนะนำ และให้นักเรียนฝึกปฏิบัติที่บ้านโดยถ่ายคลิปการฝึกปฏิบัติทักษะส่งครูผู้สอนเพื่อให้ในการประเมินทักษะจากคลิป

คาบที่ 2 สรุบทักษะโดยเริ่มจากทบทวนทักษะที่ได้เรียนรู้ในคาบก่อนหน้ามาเป็นทักษะตั้งต้น โดยเริ่มสอนขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อยโดยเพิ่มเติมทักษะการยืนและการถือลูกขณะเสริม

คาบที่ 3 ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ผู้เรียนลงมือปฏิบัติทักษะย่อยโดยไม่มีการสาธิต โดยนำทุกทักษะมาเชื่อมโยงกันแล้วปฏิบัติให้ถูกต้องครบถ้วน

คาบที่ 4 ทดสอบทักษะการเสริมพลังลูกเทเบิลเทนนิสหลังเรียนหลังจากได้รับการเรียนการสอนทักษะการเสริมพลังลูกเทเบิลเทนนิสตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น

ตรวจสอบคุณภาพแผนการจัดการเรียนรู้โดยผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดการเรียนรู้พลศึกษา จำนวน 3 ท่าน พิจารณาความถูกต้องเหมาะสม และความเป็นไปได้ในการนำแผนการจัดการเรียนรู้ไปใช้ พร้อมทั้ง

ให้ข้อเสนอแนะในการปรับแผนการจัดการเรียนรู้ให้มีความถูกต้องสมบูรณ์ยิ่งขึ้น โดยผู้วิจัยได้ปรับแก้ไขแผนการจัดการเรียนรู้ตามข้อเสนอแนะดังกล่าว

2.2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบประเมินทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิส เป็นแบบประเมินเพื่อวัดความสามารถในการฝึกทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิสของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ประกอบด้วย การเตะลูกหน้ามือ หลังมือ การเสิร์ฟลูกเทเบิลเทนนิส โดยนำแบบประเมินทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิส ของ ชุตินา ศรีเมืองทอง (2555) ซึ่งนำมาจากงานวิจัยการพัฒนาแบบประเมินทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิสตามแนวคิดการประเมินตามสภาพจริง สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ได้แก่ แบบประเมินทักษะการเสิร์ฟลูกเทเบิลเทนนิส ประกอบไปด้วยการประเมิน 2 ตอน ตอนที่ 1 ดำเนินการประเมินตามองค์ประกอบท่าทางการปฏิบัติ องค์ประกอบละ 2 คะแนน ตอนที่ 2 ประเมินผลการเสิร์ฟลูกเทเบิลเทนนิสโดยทำการทดสอบจำนวน 5 ครั้ง ลูกละ 2 คะแนน รวมคะแนนการประเมินองค์ประกอบทักษะการเสิร์ฟลูกเทเบิลเทนนิส 20 คะแนน

2.3 ขั้นตอนในการดำเนินการวิจัย

1. ปฐมนิเทศชี้แจงข้อตกลงในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ แจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ให้นักเรียนทราบ แจ้งบทบาทของครูและนักเรียนและวิธีการปฏิบัติกิจกรรม

2. จัดกิจกรรมการเรียนรู้ ตามแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 4 คาบ

คาบที่ 1 โดยให้นักเรียนได้ทราบถึงขั้นตอนและกระบวนการทักษะในการเสิร์ฟลูกเทเบิลเทนนิส ดังนี้ (1) การจับไม้ (2) จุดกระทบลูก (3) ลักษณะการตีลูกเทเบิลเทนนิสที่ถูกต้อง และให้นักเรียนทำการฝึกในคาบโดยผู้สอนคอยให้คำแนะนำ และให้นักเรียนถ่ายคลิปขณะปฏิบัติทักษะเพื่อให้ผู้วิจัยประเมิน

คาบที่ 2 สำนักรวทักษะโดยเริ่มจากทบทวนทักษะที่ได้เรียนรู้ในคาบก่อนหน้าว่านักเรียนสามารถทำได้ครบหรือไม่ และให้ผู้เรียนนำมาเป็นทักษะตั้งต้น โดยเริ่มสอนขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อยโดยเพิ่มเติมทักษะการยืนและการถือลูกขณะเสิร์ฟ

คาบที่ 3 ขึ้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ผู้เรียนลงมือปฏิบัติทักษะย่อยโดยไม่มีกรสาธิต โดยนำทุกทักษะมาเชื่อมโยงกันแล้วปฏิบัติให้ถูกต้องครบถ้วน

คาบที่ 4 ให้นักเรียนทำการทดสอบหลังเรียนหลังจากได้รับการเรียนการสอนทักษะการเสิร์ฟลูกเทเบิลเทนนิส ผ่านจัดการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส

3. ทำการทดสอบทักษะพื้นฐานกีฬาเทเบิลเทนนิส โดยใช้แบบตรวจสอบรายการแสดงทักษะการเสิร์ฟลูกเทเบิลเทนนิส จำนวน 5 รายการ และแบบสังเกตทักษะ 1 รายการ

4. จัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส รายวิชาเทเบิลเทนนิสกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประถมสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร และทำการทดสอบทักษะพื้นฐานกีฬาเทเบิลเทนนิสระหว่างเรียนจนครบทุกแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้แบบตรวจสอบรายการแสดงทักษะการเสิร์ฟลูกเทเบิลเทนนิสชุดเดิม

5. ทำการทดสอบทักษะพื้นฐานกีฬาเทเบิลเทนนิสหลังเรียน นัดหมายผู้เรียนในการทดสอบทักษะการเสิร์ฟลูกปฏิบัติ โดยนำทักษะย่อยที่ได้เรียนรู้มาทำการทดสอบ โดยใช้แบบตรวจสอบรายการแสดงทักษะการเสิร์ฟลูกเทเบิลเทนนิส

3. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลและใช้สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลผลการศึกษาทักษะการเสริมพลังเทเบิลเทนนิสของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับโดยใช้เทคนิคการจัดการเรียนรู้ของเดวิส โดยการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และวิเคราะห์คะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์ โดยใช้สูตรคะแนนพัฒนาการ (ศิริชัย กาญจนวาสี, 2552)

ตารางที่ 1 เกณฑ์คะแนนพัฒนาการเทียบระดับพัฒนาการ (ศิริชัย กาญจนวาสี, 2552)

คะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์	ระดับพัฒนาการ
76 - 100	พัฒนาการสูงมาก
51 - 75	พัฒนาการระดับสูง
26 - 50	พัฒนาการระดับปานกลาง
0 - 25	พัฒนาการระดับต้น

2. เปรียบเทียบทักษะการเสริมพลังเทเบิลเทนนิสของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการจัดการเรียนรู้ของเดวิสกับเกณฑ์ร้อยละ 70 โดยการหาค่าร้อยละของคะแนนเกณฑ์ ค่าร้อยละของคะแนนเฉลี่ย และเปรียบเทียบคะแนนดังกล่าว

ผลการวิจัย

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบทักษะการเสริมพลังเทเบิลเทนนิสของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการจัดการเรียนรู้ของเดวิส กับเกณฑ์ร้อยละ 70 โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการจัดการเรียนรู้และประเมินทักษะการเสริมพลังเทเบิลเทนนิสของนักเรียนกลุ่มที่ศึกษาจำนวน 4 ครั้ง คะแนนเต็มครั้งละ 20 คะแนน วิเคราะห์คะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์โดยใช้คะแนนครั้งที่ 1 และ ครั้งที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 2 ตารางแสดงคะแนนทักษะการเสริมพลังเทเบิลเทนนิส และคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์

ลำดับที่	ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2	ครั้งที่ 3	ครั้งที่ 4	คะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์	ระดับพัฒนาการ
1	10	10	12	16	60.00	สูง
2	12	12	12	16	50.00	ปานกลาง
3	10	12	14	18	80.00	สูงมาก
4	10	14	14	18	80.00	สูงมาก
5	10	12	16	18	80.00	สูงมาก
6	10	16	16	18	80.00	สูงมาก
7	12	14	18	18	75.00	สูง
8	12	10	16	16	50.00	ปานกลาง
9	10	12	16	20	100.00	สูงมาก
10	10	14	18	20	100.00	สูงมาก
11	10	16	18	20	100.00	สูงมาก
12	10	12	16	18	80.00	สูงมาก

ตารางที่ 2 (ต่อ)

ลำดับที่	ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2	ครั้งที่ 3	ครั้งที่ 4	คะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์	ระดับพัฒนาการ
13	14	12	18	20	100.00	สูงมาก
14	12	14	14	18	75.00	สูง
15	10	12	16	20	100.00	สูงมาก
16	10	14	14	20	100.00	สูงมาก
17	14	16	16	18	66.67	สูง
18	16	16	16	20	100.00	สูงมาก
19	10	10	14	18	80.00	สูงมาก
20	8	10	12	20	100.00	สูงมาก
21	12	14	16	20	100.00	สูงมาก
22	6	8	12	16	71.43	สูง
23	8	10	12	18	83.33	สูงมาก
24	8	10	12	16	66.67	สูง
25	10	14	16	18	80.00	สูงมาก
26	10	14	18	20	100.00	สูงมาก
27	10	14	18	20	100.00	สูงมาก
ค่าเฉลี่ย	10.52	12.67	15.19	18.43	83.60	สูงมาก
ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน	2.01	2.18	2.13	1.48	26.55	สูงมาก

จากตารางที่ 2 จะเห็นว่าในภาพรวมนักเรียนพัฒนาการในระดับสูงมาก โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์เท่ากับ 83.60 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 26.55 โดยในจำนวนนักเรียน 27 คน มีนักเรียนจำนวน 19 คนที่มีพัฒนาการในระดับสูงมาก จำนวน 6 คน มีพัฒนาการในระดับสูง และจำนวน 2 คน มีพัฒนาการในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณาผลการประเมินเป็นรายครั้ง พบว่า

ผลการประเมินครั้งที่ 1 มีคะแนนต่ำสุดและคะแนนสูงสุดเท่ากับ 6 และ 10 คะแนน ตามลำดับ ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 10.52 คะแนน ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.01 คะแนน

ผลการประเมินครั้งที่ 2 มีคะแนนต่ำสุดและคะแนนสูงสุดเท่ากับ 8 และ 16 คะแนน ตามลำดับ ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 12.67 คะแนน ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.18 คะแนน

ผลการประเมินครั้งที่ 3 มีคะแนนต่ำสุดและคะแนนสูงสุดเท่ากับ 12 และ 18 คะแนน ตามลำดับ ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 15.19 คะแนน ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.13 คะแนน

และผลการประเมินครั้งที่ 4 มีคะแนนต่ำสุดและคะแนนสูงสุดเท่ากับ 16 และ 20 คะแนน ตามลำดับ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 18.43 คะแนน และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.48 คะแนน

จากคะแนนเฉลี่ยครั้งที่ 4 มีค่าเท่ากับ 18.43 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 92.15 ของคะแนนเต็ม ซึ่งสูงกว่าคะแนนเกณฑ์ร้อยละ 70 ซึ่งเท่ากับ 14 คะแนน

สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

สรุปผล

1. นักเรียนมีคะแนนพัฒนาการในระดับสูงมาก โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์เท่ากับ 83.60 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 26.55 โดยในจำนวนนักเรียน 27 คน มีนักเรียนที่มีพัฒนาการในระดับสูงมาก สูง และปานกลางจำนวน 19 คน 6 คน และ 2 คน ตามลำดับ

2. คะแนนทักษะการเสิร์ฟลูกเทเบิลเทนนิสของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการจัดการเรียนรู้ของเดวิส สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 18.43 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 92.15 ของคะแนนเต็ม

การอภิปรายผล

จากผลการวิจัยซึ่งพบว่า นักเรียนมีคะแนนพัฒนาการในระดับสูงมาก โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์เท่ากับ 83.60 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 26.55 คะแนน ทักษะการเสิร์ฟลูกเทเบิลเทนนิสของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการจัดการเรียนรู้ของเดวิส สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 18.43 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 92.15 ของคะแนนเต็ม แสดงว่า การจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการเสิร์ฟลูกเทเบิลเทนนิสตามแนวทางของเดวิสประสบผลสำเร็จเป็นอย่างดี ทำให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ได้เกิดการพัฒนาทักษะการเสิร์ฟลูกมากขึ้นอย่างเห็นได้เป็นรูปธรรม นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้กับเนื้อหาที่สอนมากขึ้น มีการฝึกปฏิบัติเพื่อเสริมสร้างทักษะด้วยตนเอง ทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจในทักษะการเสิร์ฟในกีฬาเทเบิลเทนนิส อีกทั้งการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดของเดวิส ซึ่งเป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นในเรื่องทักษะการปฏิบัติ และมีการเรียงลำดับขั้นตอนในการฝึกปฏิบัติจากง่ายไปยาก จึงให้นักเรียนสามารถปฏิบัติตามในขณะที่สอนอย่างเป็นขั้นตอน และในแต่ละขั้นตอนจะมีการเชื่อมโยงซึ่งกันและกัน สอดคล้องกับทฤษฎีการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส (ทิสนา แคมมณี, 2560) ได้อธิบายกระบวนการเรียนการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติจริง ฝึกฝนให้ทักษะทีละอย่าง เมื่อได้ทำแล้วจึงค่อยไปฝึกทักษะต่อไปจนกว่าจะครบทุกทักษะแล้วค่อยเชื่อมโยงทุกทักษะเข้าด้วยกันให้สมบูรณ์ ส่งผลให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์และมีทักษะที่พัฒนาขึ้นได้ตามการจัดการเรียนรู้ โดยมุ่งเน้นในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นความยืดหยุ่น

ครูผู้สอนจะคอยให้คำแนะนำอย่างใกล้ชิดเพื่อช่วยกระตุ้นให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ได้ดีขึ้นจนเกิดเป็นความรู้และทักษะที่คงทนติดตัวนักเรียน ซึ่งส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ ร้อยละ 70

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลวิจัยไปใช้

1.1 ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาสามารถนำแผนการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น รวมทั้งเครื่องมือประเมินทักษะการเสิร์ฟลูกเทเบิลเทนนิสไปใช้ในการพัฒนาทักษะการเสิร์ฟลูกเทเบิลเทนนิสสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาได้

1.2. ควรเน้นให้นักเรียนได้ฝึกฝนทักษะพื้นฐานในการเสิร์ฟลูกเทเบิลเทนนิสด้วยตนเอง ด้วยการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ

1.3. ครูผู้สอนควรมีกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการเสิร์ฟลูกเทเบิลเทนนิสที่เป็นกิจกรรมในลักษณะเกมการแข่งขันเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนานและรู้สึกสนุกเมื่อได้เข้าร่วมกิจกรรม

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1. ควรพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้โดยจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคของเดวิสกับทักษะทางกีฬาเทเบิลเทนนิสอื่น ๆ หรือกีฬาอื่น ๆ

2.2. ควรพัฒนาเครื่องมือประเมินที่เป็นมาตรฐาน และพัฒนาเกณฑ์การประเมินสำหรับประเมินทักษะทางกีฬาเทเบิลเทนนิส และกีฬาอื่น ๆ สำหรับใช้ในการประเมินผู้เรียนระดับประถมศึกษา

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2560). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง) พ.ศ. 2560). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- ชุติมา ศรีเมืองทอง. (2555). การพัฒนาแบบประเมินทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิสตามแนวคิดการประเมินตามสภาพจริง สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- ต่อศักดิ์ แก้วจรัสวิไล. (2545). การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิสเชิงปริมาณและคุณภาพ สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา). มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, กรุงเทพฯ.
- ทศนา แคมมณี. (2560). ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพฯ: แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นำชัย เสวลิ้ง. (2530). เอกสารประกอบการเรียนการสอนเทเบิลเทนนิส. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- ศิริชัย กาญจนวาสี. (2552). ทฤษฎีการทดสอบแบบดั้งเดิม (พิมพ์ครั้งที่ 6). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมปรารถนา ทองนาค. (2558). การพัฒนาชุดกิจกรรมการฝึกทักษะพื้นฐานกีฬาแฮนด์บอล โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส สำหรับนักเรียนระดับ มัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียน มัธยมท่าแคดง จังหวัดจันทบุรี. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา). มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี, จันทบุรี.
- Davies, I.K. (1971). The management of learning. London: McGraw-Hill.